

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **D. A.**, zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 7. 2007, č. j. 29 Az 65/2006 - 23,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 7. 2007, č. j. 29 Az 65/2006 - 23, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2006, č. j. OAM-753/VL-10-04-2006, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č.

325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Krajský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že žalovaný zjistil řádně stav věci a že stěžovatel podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplnil. Konžská demokratická republika (dále též „Kongo“) totiž nemá systém povinné vojenské služby, ale zná jen vstup dobrovolný. Krajský soud sice připouští, že takto jsou rekrutováni do armády zřejmě i mladiství, avšak 8. 9. 2000 Kongo podepsalo a 11. 11. 2001 ratifikovalo Opční protokol k Úmluvě o právech dítěte týkající se účasti dětí v ozbrojeném konfliktu. Zavázalo se tak dodržovat zákaz odvodu dětí do ozbrojených sil a zajistit, aby osoby, které ještě nedosáhly věku 18 let, nebyly žádným způsobem odváděny do konžských ozbrojených sil ani žádné jiné veřejné nebo soukromé ozbrojené skupiny na území této republiky. Stěžovateli tak v případném návratu tresty určené dezertérům podle tamního zákoníku o vojenské justici nehrozí, neboť, jak sám uvedl, do vojenského výcvikového tábora byl zařazen ještě před dovršením 18 let věku a žádnou přihlášku nepodepsal. Nestal se tak řádným vojákem v základní službě a tresty se na něj nemohou vztahovat.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti a jejím doplnění namítá, že se žalovaný nedostatečně zabýval otázkou bezpečnosti jeho návratu do Konga. Stěžovatel má zato, že by mohl být považován za dezertéra nebo povstalce. Žalovaný i soud s ním však nesouhlasí a odkázaly na existenci mezinárodní smlouvy, aniž by zjistily, zda je v praxi dodržována. Tím došlo k porušení § 14a odst. 2 písm. c) a d) zákona o azylu. Stěžovatel se domnívá, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je na žalovaném, aby získal maximum možných informací o situaci žadatele. Žalovaný je povinen hodnotit situaci v zemi původu z hlediska úrovně tamního dodržování lidských práv. Pokud je např. o zemi původu známo, že je stav dodržování lidských práv špatný, musí správní orgán tuto situaci zohlednit v situaci důkazní nouze ve prospěch žadatele o azyl. Dále zdůrazňuje, že není povinností žadatele, aby pronásledování dokládal jinými důkazními prostředky, než vlastní věrohodnou výpovědí. Žalovaný tak byl povinen vyvrátit stěžovatelovu obavu z nebezpečí v případě návratu do Konga. K tomu poukázal na rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 6 Azs 50/2003 a sp. zn. 6 Azs 235/2004. Upozorňuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 12/2004 a domnívá se, že obdobně jako v tomto rozsudku by měl žalovaný přistupovat k aplikaci § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a čl. 3 a 8 Evropské úmluvy. Stěžovatel také krajskému soudu vytýká, že celé řízení bylo vedeno v českém jazyce, kterému nerozumí, a to přestože měl ve správním řízení tlumočníka, a soudu tak muselo být zřejmé, že česky neumí. Pro jazykovou barieru tak nemohl odpovědně uplatňovat svá práva a nemohl soudu vysvětlit, jak vážná je jeho obava z návratu do země původu. Takový postup shledává rozporným s rozhodnutím Ústavního soudu č. 186/95, jakož i s čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Navrhuje proto zrušení napadeného rozsudku.

Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a svoje rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu za souladná se zákonem. I nadále setrvává na názoru, že stěžovatel nesplnil podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Poukázal na to, že Kongo již přijalo opatření, aby nezletilí nebyli verbováni do armády a aby jim nehrozil trest za případnou dezerci. Poukázal také na to, že stěžovateli byl vydán konžskou státní mocí cestovní pas.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou, zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy přijatelná ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále též „s. ř. s."). Vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu se zdejší soud podrobně věnoval např. ve svých usneseních ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, případně ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57, (obě dostupná na www.nssoud.cz), kde dospěl k závěru, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat mimo jiné tehdy, dotýká-li se právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Tak tomu bylo i v daném případě, neboť část stěžovatelem uplatněného důvodu kasační stížnosti (tvrzené obavy z pronásledování po jeho návratu do země původu ve vztahu k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu) nebyla dosud řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle citovaného usnesení se o přijatelnou kasační stížnost může jednat také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno „*zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*". Rovněž tento důvod zjistil Nejvyšší správní soud v daném případě v postupu krajského soudu, který rozhodnutí žalovaného nezrušil, přestože nebyl dostatečně zjištěn stav věci; kasační stížnost je tedy přijatelná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel výslovně uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. („*nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*"), jehož naplnění spatřuje v tom, že s ním bylo v soudním řízení jednáno v českém jazyce. Dále pak namítá, že žalovaný nedostatečným způsobem zjistil situaci v Kongu ve vztahu k potížím, které tam stěžovatele v případě návratu čekají [důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. – „*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*"] a v důsledku toho tyto potíže nesprávně posoudil jako důvody, které nesplňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) a d) zákona o azylu [důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. – „*nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem*"].

Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 28. 6. 2006 a uvedl v ní, že v roce 1999 opustil Kongo a uchýlil se do Jihoafrické republiky (dále též JAR), kde zůstal až do června 2006 a pracoval tam jako hudebník. Poté odjel do České republiky a požádal zde o azyl. Důvodem jeho odchodu z Konga bylo, že byl povolán vládou k výkonu vojenské služby. Po 14 dnech však odtud zběhl, protože na vojně být nechtěl, a odjel přes Angolu a Namibii do JAR. Do Konga se vrátit nechce, neboť se obává zatčení za dezerci. V průběhu pohovoru před správním orgánem dne 18. 7. 2006 stěžovatel uvedl, že v JAR měl povolení k pobytu na dva roky, které si pravidelně prodlužoval. Do České republiky odjel na festival; na hranicích mu však

povolení bylo odebráno a oznámeno, že o nové vízum do JAR musí požádat v Kongu. Návratu do Konga se obává kvůli svému útěku z vojenské služby. Stěžovatel k dotazu upřesnil, že se nejednalo o základní vojenskou službu, nýbrž o situaci, která byla v dané době zcela běžná. Tehdy vojáci zastavovali na ulici mladé lidi, násilím je odváželi do vojenských táborů na výcvik a pak je posílali do bojů na východ. Uvedl také, že žádný souhlas s vojenským výcvikem nepodepsal, pouze vyplnil formulář. Stěžovateli se podařilo z tábora v L. utéct a v JAR na ambasádě požádal o konžský pas a dostal povolení k pobytu. Při doplňujícím pohovoru dne 15. 9. 2006 shora uvedené potvrdil a dále upřesnil ohledně místa a doby, kdy byl zadržen (v prosinci 1999 v Kinshase ve čtvrti Kasa Vubu). Jednalo se o vojáky vládní armády, příslušníky FAC. K dotazu žalovaného uvedl, že neví, co by se stalo, pokud by se vrátil, reakce vojáků se nedá předvídat, ale vrátivšího se mladého člověka by asi automaticky považovali za povstalce či dezertéra. Dne 23. 10. 2006 byl žalobce seznámen s podkladovou zprávou o zemi původu – Informace OAMP, září 2006, poznámky k otázce vojenské služby v Kongu a uvedl, že to, co slyší, není pravda, neboť se jedná o oficiální informace, realita je však jiná.

Ve správním spise jsou založeny následující relevantní dokumenty:

- Informace OAMP ze září 2006 nazvaná „Poznámky k otázce vojenské služby v KDR“, z níž mj. vyplynulo, že v Kongu neexistuje povinná vojenská služba (není zmiňována ani v ústavě z roku 2006) a do branných sil se tam vstupuje dobrovolně. Odkazuje však také na zprávu ze semináře týkajícího se Konga z roku 1999, z níž vyplynulo, že si prezident K. přeje zdvojnásobit počet svých vojáků a jsou proto rekrutováni vojáci stále mladší. Dne 8. 9. 2000 Kongo podepsalo a 11. 11. 2001 ratifikovalo Opční protokol k Úmluvě o právech dítěte týkající se účasti dětí v ozbrojeném konfliktu. Zavázalo se tak plnit princip zákazu odvodu dětí do ozbrojených sil a zajistit, aby osoby, které ještě nedosáhly věku 18 let, nebyly žádným způsobem odváděny do konžských ozbrojených sil ani žádné jiné veřejné nebo soukromé ozbrojené skupiny na území této republiky.
- Výroční zpráva Human Rights Watch 2006, v níž je mj. uvedeno, že dočasná konžská vláda nemá situaci v zemi plně pod kontrolou, bezpečnostní složky se dopouští řady protiprávních skutků a řada osob podezřelých z porušování mezinárodních lidských práv i nadále zastává pozice ve státních nebo místních orgánech, včetně armády. Je zde také poukázáno na slabý soudní systém, který nepotrestal zabíjení a unášení civilistů ani ničení jejich majetku ozbrojenými skupinami, na zneužívání vojenské moci, věznění novinářů, kteří kritizovali státní moc, a zatýkání aktivistů pro lidská práva působících v Kongu.
- Zpráva o zemi (Kongu) Ministerstva vnitra Velké Británie z dubna 2005, resp. její část týkající se služby v armádě, podle níž je služba v armádě dobrovolná a dezerce z armády je trestána podle kapitoly I, § III zákoníku vojenské justice tzv. trestní službou, která může mít formu uvěznění i nucených prací. Doba trestní služby pak závisí na tom, zda došlo k dezerci v době míru (2 měsíce až 10 let), v době války (až doživotí) nebo v době výjimečného stavu (až trest smrti). Rovněž je zde uvedeno, že praktické zkušenosti nejsou známy.
- Dvacátá zpráva generálního tajemníka o Misi OSN v Kongu z prosince 2005 pak v části „Ochrana dítěte“ uvádí, že z ozbrojených jednotek FARDC bylo díky aktivitě mise vyřazeno téměř 700 dětí mladších 18 let. Současně ale byly děti nadále verbovány do miličních skupin. Také je zde poukázáno na to, že v prosinci bylo v Kinshase drženo více než sto dětí, a to nejen těch, kteří žijí na ulici, v policejní vazbě bez obvinění.

Žalovaný stěžovatelovu žádost o azyl zamítl s poukazem na Opční protokol k úmluvě o právech dítěte, přijatý v mezidobí v Kongu a s tím, že stěžovatel přijetí do armády nepodepsal a nemohou tedy na něho být aplikovány tresty hrozící dezertérům.

Pokud jde o důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tak ten Nejvyšší správní soud neshledal. K nutnosti ustanovení tlumočníka v soudním řízení se Nejvyšší správní soud vyjadřoval již mnohokrát, viz např. rozsudek ze dne 31. 8. 2004, č. j. 4 Azs 261/2004 - 57, nebo ze dne 29. 7. 2004, č. j. 5 Azs 52/2004 - 45, publikován ve Sb. NSS pod č. 376/2004, (dostupné na www.nssoud.cz), kde poukázal na to, že povinnost ustanovit tlumočníka účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, vzniká soudu pouze tehdy, pokud o to účastník požádá a pokud by pro jazykovou bariéru nemohl účinně obhajovat svá práva v řízení před soudem. Potřeba tlumočníka musí být přitom zcela zjevná a sama vyjít v řízení najevo. Rozhodovací praxe Ústavního soudu pak podporuje nutnost tlumočení pouze při ústní komunikaci účastníka řízení neovládajícího český jazyk se soudem, přičemž iniciativa k uplatnění práva na tlumočníka přísluší účastníku řízení, tedy že je na účastníku řízení, aby prohlásil, že jazyku, z něhož má být tlumočeno, nerozumí, či v něm není schopen mluvit (viz např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 558/04, III. ÚS 326/2000, IV. ÚS 394/01 nebo IV. ÚS 189/05). Také ve stanovisku svého pléna ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS-st 20/05 Ústavní soud uvedl, že „*základní právo účastníka řízení na pomoc tlumočníka ve smyslu čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nelze rozšiřovat pomocí interpretace, resp. konkretizace čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jako obecného ustanovení o spravedlivém řízení*“. Dále zdůraznil, že „*základní právo garantované čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak*“. V tomto smyslu tedy Nejvyšší správní soud pochybení v řízení před krajským soudem neshledal.

Další stěžovatelova námitka směřuje do postupu žalovaného, který odkázal na existenci mezinárodní smlouvy a protokolu k ní, aniž by zjistil, zda je tato v Kongu skutečně dodržována a z toho důvodu nesprávně posoudil, jestli stěžovatelem zmíněné problémy mohou být v daném případě důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Předně je třeba uvést, že institut doplňkové ochrany byl do zákona o azylu vsunut novelou pod č. 165/2006 Sb., která zároveň zrušila § 91 zakotvující institut překážky vycestování. Jakkoli nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona o azylu, tak v těch částech, kde takovou shodu shledat lze, je možno i po účinnosti zákona č. 165/2006 Sb. aplikovat právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k dříve účinnému § 91 zákona o azylu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, www.nssoud.cz).

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany

státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Odst. 2 tohoto ustanovení pak uvádí, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V daném případě se stěžovatel domnívá, že by v případě návratu do Konga mohl být postižen za svůj útěk z vojenského tábora, přičemž toto postižení považuje za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

K tomu, aby bylo možno tuto námitku řádně posoudit, je třeba nejprve zodpovědět otázku, zda by na stěžovatele mohlo vůbec dopadat ustanovení konžského zákoníku vojenské justice, které tresty za dezerci z armády stanoví. Žalovaný tuto otázku uzavřel s tím, že nikoli, neboť se tato problematika týká „specifických osob, což není případ žadatele o azyl“. Poukázal na to, že v Kongu neexistuje povinná vojenská služba a že stěžovatel „nepodepsal žádný papír jakožto potvrzení o souhlasu jeho služby v armádě“. Navíc v Kongu byl přijat a ratifikován Opční protokol o právech dítěte, který dopadá na situaci, jež se tehdy nezletilému stěžovateli přihodila a „nelze tedy v současné době předpokládat, že by žadateli měl hrozit skutečně trest za dezerci z vojenského výcvikového tábora“. Jak vidno, žalovaný při posouzení této otázky vycházel z premisy, že pokud je mezinárodní úmluva a opční protokol k ní schválen a ratifikován, je státní mocí dodržován. Takový závěr jistě platí v demokratických právních státech, avšak nelze s ním automaticky počítat i v případě států, které za demokratické ani právní označit nelze, a navíc kde dlouhodobě docházelo a i nadále dochází k porušování základních lidských práv a svobod. V takových státech je třeba vždy také zkoumat, zda jsou mezinárodní úmluvy, jakož i jiné právní předpisy dodržovány a státní mocí vynucovány. S ohledem na závěry obsažené ve zprávách a informacích o Kongu, které jsou obsaženy ve správním spisu, Nejvyšší správní soud řadí Kongo do zmíněné druhé skupiny států, neboť slabá justice, porušování mezinárodních lidských práv, účast podezřelých osob ve státních nebo místních orgánech, jakož i postihování novinářů a lidskoprávních aktivistů, jistě nejsou atributy demokratického právního státu. Závěr o nutnosti zkoumat dodržování přijatých a ratifikovaných mezinárodních předpisů je podpořen i zprávou generálního tajemníka o misi OSN v Kongu, která poukazuje na to, že i v roce 2005 (tedy několik let po ratifikaci úmluvy a protokolu) zde byly děti nadále verbovány do miličních skupin.

To samé lze říci i ve vztahu k závěru žalovaného o tom, že stěžovatel, který nepodepsal přihlášku do armády, se nestal jejím členem. Pokud by se taková situace stala v demokratické zemi, jistě by závěr žalovaného obstál. Na druhou stranu, stala-li se v Kongu, navíc v roce 1999, nelze o tom učinit jednoznačný závěr bez dalšího zkoumání. V dané věci je třeba zjišťovat, zda již samotné vyplnění formuláře rukou stěžovatele nepostačilo k tomu, aby byl stěžovatel za vojáka považován. Tomuto závěru podle zdejšího soudu také nasvědčuje stěžovatelovo nezpochybněné tvrzení, že byl umístěn ve vojenském táboře a podrobován vojenskému výcviku. Pokud by totiž stěžovatel do armády začleněn nebyl, s největší pravděpodobností by nebyl ani umístěn ve vojenském táboře.

Stěžovatel správně poukazuje na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která se týkají povinnosti žalovaného při zjišťování relevantních informací v azylovém řízení.

Ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že v řízení o udělení azylu musí správní orgán často rozhodovat v důkazní nouzi. Přičemž za této situace je nutné při hodnocení důkazů vzít v úvahu také způsob výkonu státní moci v zemi původu, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mohou mít vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Rovněž zdejší soud poukázal na to, že není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí a naopak je na žalovaném, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědí žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují (rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, www.nssoud.cz). Uvedeným požadavkům však žalovaný nedostál, neboť stěžovatelovo tvrzení o možném postihu za dezerci z armády vyvrátil pouze v teoretické rovině a vůbec se nezabýval tím, zda by tento závěr obstál také v praktickém životě Konga. Žalovaný tak musí postavit na jisto, zda by na stěžovatele ustanovení zákoníku o vojenské justici týkající se dezerce dopadalo či nikoli. Ostatně ze samotného znění rozhodnutí žalovaného („.... nelze tedy v současné době předpokládat, že by žadateli měl hrozit skutečně trest za dezerci z vojenského výcvikového tábora“) plyne, že si žalovaný touto skutečností sám není příliš jist. Krajský soud tedy pochybil, pokud rozhodnutí žalovaného na základě stěžovatelovy žaloby nezrušil a věc mu nevrátil k dalšímu řízení; důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. byl shledán naplněným.

Teprve poté, co bude tato otázka jednoznačně zodpovězena, bude možné vážit, zda případný trest, který by stěžovatele v Kongu postihl, je vážnou újmou, před kterou je třeba ho chránit podle § 14a zákona o azylu či nikoli. Prvotní posouzení této záležitosti je věcí žalovaného a až jeho závěr může být podroben přezkumu ve správním soudnictví. V tomto řízení k tomu ostatně není ani dostatek podkladů. Žalovaný tak v případě kladné odpovědi na výše nastíněné otázky bude muset opatřit další informace o tom, jakým způsobem je v praxi zákoník o vojenské justici (resp. jeho ustanovení o trestání dezerce) na stěžovatelovu situaci aplikován, jaké tresty jsou zpravidla ukládány, a také jak a kde bývají vykonávány. Vzhledem k tomu se zdejší soud touto skutečností zabývat nemohl a nemohl ani posoudit oprávněnost tvrzeného důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu